

SKOLEN med
MAGISKE DYR

Bravo, bravissimo!

Margit Auer

Illustreret af
Nina Dilleck

BOLDEN

GRATIS LÆSEPRØVE

SKOLEN MED MAGISKE DYR

Der foregår noget hemmeligt på Østre Skole.
Nogle af eleverne får nemlig et magisk dyr.
Et dyr, der kan tale.
Og som bliver deres
bedste ven.

Bandet Tusindkunstner kommer til byen og spiller koncert!
Alle eleverne i miss Cornfields klasse vil for alt i verden med
til den koncert. Men hvordan får de råd til de dyre billetter?
Måske kan klassen optræde med en af Tusindkunstners sange
og deltage i konkurrencen om at vinde billetter? Der bliver
danset og sunget – og grinet ... Men en af eleverne har det
svært, for hans bedstemor er kommet på plejehjem.
Mon han får lidt magisk hjælp?

Eventyret fortsætter ...

**Der er foreløbig tretten bind i serien
– flere følger ...**

Bind 1

Bind 11

Bind 12

3. kapitel

Imens Oliver fløjtende cyklede ned ad gaden, tænkte han på alt det, han skulle nå i dag. Punkt et: mad!

Hans mave føltes som et stort, tomt ostehul. I morges havde han nemlig glemt at tage penge med, og derfor havde han ikke engang kunnet købe en rugbrødsbolle på skolen. Det kunne han ellers godt lide.

Oliver låste døren til lejligheden op.

Alt var stille. Der duftede ikke af vaniljesovs. Eller af noget, der var brændt på.

Oliver blev med et rigtig trist.

Han gik ud i køkkenet for at varme noget suppe, der var blevet tilovers fra i går. Så åbnede han sin natur/teknologi-bog for at lave lidt lektier – men han savnede sin bedstemor for meget til at kunne koncentrere sig om opgaverne. Normalt sad hun overfor, når de spiste. Bedste ville altid vide, hvad Oliver havde oplevet i skolen. Hun smilede, når han fortalte om miss Cornfield og hendes tøj. ”Hun har en lang velourfrakke på med stjernemønster, og hun kan godt lide at glide rundt uden sko, bare med sokker.”

Bedste elskede også at høre om pedellen. ”Ser han slet ikke, når en ræv strejfer rundt i skolehaven?”

Nogle gange havde Oliver været lige ved at fortælle Bedste om de magiske dyr. Men så kom han i tanke om løftet og sagde ikke mere. ”Aldrig, aldrig fortæller vi nogen om de magiske dyr ...” Sådan begyndte løftet, og Oliver var ikke i tvivl om, at det skulle tages alvorligt. Men han fortalte sin bedstemor om nogle af de dyr, der løb omkring på Østre Skole. Han fortalte om Helenes kat, Karajan, der gemte sig i hendes

prinsesserygsæk, og om skildpadden Henrietta, der gumlede på kløverblade på sportspladsen. Men han fortalte aldrig noget om en ulv eller en krokodille.

Pludselig ringede telefonen. Var det mon far? Oliver glædede sig til at høre hans velkendte stemme. Men det var bare Helene, der var så ivrig efter at vinde konkurrencen.

”Jeg ringer bare lige om i eftermiddag,” sagde hun. ”Du har en cajón, ikke? Sådan én, man kan tromme på. Gider du tage den med til prøven? Og det vil også være super, hvis du tager et specielt outfit på. Jeg vil godt hjælpe dig, skal jeg komme forbi?”

”Nej, nej,” stammede Oliver. Det kunne lige passe, at Helene skulle gennemrode hans klædeskab!

”Så tag noget forskelligt med,” sagde Helene. ”Helst noget med glimmer!”

Bip ... bip ... Hun havde lagt på.

Oliver rejste sig og lagde Bedstes hæklede tæppe over sine skuldre. ”Det lugter af dig, lille Bedste,” hviskede han. Men Helene havde alligevel ret. Glimmer passede bedre til deres show!

Han spiste sin suppe, pakkede sine ting sammen og hoppede op på cyklen. Næste punkt: plejehjemmet.

Der var masser af skyer i horisonten. Det var godt, at han havde husket sin regnfrakke.

I receptionen sad Patrick. Han havde en rød skjorte på og rastahår. ”Dejligt, at du kommer og besøger din bedstemor!” Den unge mand nikkede venligt til Oliver. ”Hun har slet ikke været ude af sit værelse i dag. Nummer 31, tredje sal.”

”Tak!” Oliver var allerede henne ved trappen og tog flere trin ad gangen.

Dér var værelse 31.

Han bankede på og åbnede så døren. Hans bedstemor sad i en stol. Hun så meget lille ud.

”Hej, Bedste,” sagde Oliver stille og hængte sin regnfrakke på en krog.

”Min dreng!” Bedste bredte armene ud, og Oliver fløj i hendes favn. Han trykkede sig ind til hende og

snøftede. Bedstemor duftede af rosenparfume og en lille smule af vanilje. Først nu blev Oliver klar over, hvor dejligt hun altid duftede. ”I dag har jeg spist suppe med ingefær,” sagde han hurtigt og fortsatte: ”Og min klasse skal være med i en konkurrence. Vi skal synge en sang, og vi skal danse til. Ida og Helene ønsker virkelig, at vi vinder!”

Bedste nikkede. ”Nå, ja, så skal vores Olli da frem i første række, ikke sandt? Du synger jo så smukt! Og der er ingen, jeg hellere vil høre spille klaver end dig.”

”Åh, jeg ved ikke.” Oliver rødmede en smule og satte sig i vindueskarmen. Den var så højt oppe, at man kunne svinge med benene. ”Der er prøve i eftermiddag. Skal vi ikke gå en tur i parken inden? Jeg har forresten taget dit yndlingstæppe med.” Han hoppede ned fra vindueskarmen og tog det flotte tæppe op af sin rygsæk. Han lagde det på sengen.

Men lige pludselig slog det ham, at det slet ikke passede ind her. Det hørte jo sammen med den rare sofa derhjemme og ikke med den her underlige sygeseng, der så ud, som om den hørte til på et sygehus.

Det varede en evighed, inden Bedste var klar til at gå. Først skulle hun på toilettet, så ledte hun efter nogle ordentlige sko, så ville hun have en helt bestemt cardigan på. ”Jeg vil jo gerne gøre et godt indtryk,” sagde hun. ”Tror du snart, der kommer regn?”

Klokken var næsten halv tre, da de endelig gik gennem parken sammen. ”Se dér,” sagde Oliver og pegede på et egern, som susede op ad et træ. ”Har du lyst til at sidde sammen med de andre?” På en bænk sad tre damer og snakkede med hinanden.

”Dem kender jeg ikke,” vrissede Bedste. ”Jeg er jo også sammen med dig! Fortæl mig om din skole!”

Oliver fortalte om pedellen, som inspektøren havde sat til at vaske skolens skelet. ”Det gjorde han midt i aulaen. Har jeg forresten fortalt dig, at knoglemanden hedder hr. Dunder?”

Bedste nikkede.

”Mens pedellen stod med skelettet, kom postbuddet ind. Manden var ved at tabe sine pakker, da han så dem.”

Bedste så på Oliver. ”Den slags, tror jeg aldrig,

kommer til at ske her. Her er så skrækkeligt kedeligt.” En tåre trillede ned ad hendes kind. ”Ingen taler til mig, og når vi spiser, sidder alle bare helt tavse.”

”Bedste!” udbrød Oliver og tog hendes hånd. Han fortsatte stille: ”Du ... Du taler jo heller ikke selv med nogen. Skulle vi ikke hellere sætte os over til de tre damer? De ser søde ud.”

Han drejede hovedet og kunne se, at de tre damer kiggede nysgerrigt over på dem. Den ene vinkede endda. Bedste kiggede hurtigt den anden vej.

De satte sig på en ledig bænk, og lidt efter kom en mand med hat og pyntelommelørklæde forbi. ”Ham er jeg mere interesseret i,” hviskede Bedste. ”Jeg har hørt, at han engang har været operasanger.”

”Har du fortalt ham, at du er uddannet klaverlærer?” spurgte Oliver. ”Og at din datter lige nu spiller i Oslo med filharmonisk orkester?”

”Jeg taler da ikke med fremmede mænd!” udbrød Bedste chokeret. ”Hvad tænker du på?”

Herren lettede på hatten og gik videre.

Oliver grinede. ”Hvad hedder han, din tilbeder?”

”Han er ikke min tilbeder,” protesterede Bedste. Hun rykkede lidt tættere på. ”Han hedder Carl-Frederik,” hviskede hun i Oliver’s øre. ”Det har fru Papa fortalt mig.”

Så talte Bedste altså alligevel med nogen. Det var en god nyhed.

Oliver rejste sig og hjalp sin bedstemor op fra bænken. Han måtte jo se at komme videre ...

Imens de gik gennem parken, fortalte Oliver om Ronjas hund, Toffi. ”Den er ret kvik. Når inspektøren kommer, hopper den i en fart op i skraldespanden!”

”Godt klaret!” fnisede Bedste.

”Frankas rotte elsker ostehapser,” fortsatte Oliver.
”Den hedder Cooper. Nogle gange gynger den i hendes hår. Den kommer vist fra London.”

Bedste lo. ”Hvor ved du det fra? Kan den måske tale?”

Oliver var lige ved at sige: ”Ja, selvfølgelig!” Men han nåede at bide sig selv i læben i rette tid.

Da de nåede tilbage til Bedstes værelse, fik Oliver igen øje på egernet: ”Se, der er det egern igen!” Oliver drejede stolen, så Bedste kunne se ud i parken. En skygge faldt over hendes ansigt. Hun så trist ud.

”Jeg skal være med til at øve,” sagde Oliver stille.

”I morgen kommer jeg og besøger dig igen. Hils Carl-Frederik fra mig!”

”Nej, det vil jeg bestemt ikke!” Det så ud, som om Bedste ville sige noget mere.

Oliver ventede.

”Kan du komme tidligere i morgen? Og vil du tage læselampen fra mit værelse med til mig?” Bedste løftede armen til afsked.

”Jeg skal nok prøve!” Oliver skyndte sig hen til døren.

Han var bange for, at hans bedstemor ville begynde at græde.